

2013. Szeptember

„...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.”

1Kor. 1,10

ÖSSZHANG

A Rákoscsabai Református Egyházközség lapja

Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem,
az ércajtókat betöröm, és a vas-zárakat leverem.

Ézsaiás 45,2

Az ÚR Jézus fája

Ott a kedves őszi
napsugárba kint,
gyümölcstől hajol meg
a fáka ága mind.

Gazdagon, bőséggel
termett meg mindenik,
Hű kertészünk szíve
úgy örül nekik,

Az Úr Jézus fája
emberéletek,
Én is az ő kedves
fája lehetek,

Kertjébe fogadta
kicsiny életem,
S csupán egy a vágyam
azóta nekem:

Hogyha majd megérint
ősz hideg szele,
állhassak előtte
gyümölcscsel tele.

„Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő útjait és légy bölcs” – olvashatjuk a Példabeszédekben.

Köteteket írtak már természettudósok a hangyák viselkedéséről, életmódjáról, közösségi életéről, sőt „államalakulatáról”. Megfigyeléseik csak megerősítik az ókori bibliai bölcsességet: bizony van mit tanulnunk e parányi rovaroktól. Menjünk csak bátran hozzájuk, ha munkáról, előrelátásról, szervezetségről van szó, s tanuljunk tőlük szorgalmat, rendet, együttműködést.

De sokan is alulmaradnának, ha összevetnék szorgalmukat, munkában való helytállásukat, kitartásukat a hangyákéval! Kiderülne, hányszor fölülírja a hangyaszorgalmat az emberi restség. Kiderülne, mint ahogy számtalanszor ki is derül, mennyire nem a fogukra való a munka: nehéz is, sok is, kényelmetlen is (mikor melyik), hogy a fizetésről már ne is beszéljünk. Belevágnak ebbe, belekapnak abba, és nincs igazi eredmény, nincs előmenetel, nincs a munkájukban köszönet. Mert nem kitartóan, nem odaadással végzik, nem a hangyák „bölcsességével”. Amely arra tanít: az élet munka és küzdelem, és ha valaki ennek tudatában él, az egyúttal kitartást, előrelátást, felelősséget is tanul; alapot vet a komoly, felelős, gyümölcsöző életvezetésnek – ami pedig már bölcsesség.

Jákób

„Elindult Jákób Beérsebából, és Hárán felé tartott. Egy olyan helyre ért, ahol eltölthette az éjszakát... és lefeküdt azon a helyen. És álmot látott... (melyben az ÚR) ezt mondta: Én vagyok az Úr, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak, .. és áldást nyer általa, meg utódod által a föld minden nemzetsége. Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked.” I. Mózes 28. 10-19

Történetünkben Jákób nagy út előtt állt, hiszen apja, Izsák elküldte őt Lábánhoz, a nagybácsihoz, hogy ott a rokonlányok közül válasszon magának feleséget. Minderre azért is volt szükség, mert Jákób kijátszva apja öreg korát és homályos látását csellel elvette Ézsautól az apai elsőszülötteknek járó áldást. Jákób egyúttal menekül testvérétől, mert az, bosszút forralt ellene és megfogadta, hogy apjuk halála után megöli Jákóbot, amiért csalással szerezte meg az apai áldást.

Jákób tehát úton volt nagybátyjához menet. Az út veszélyes volt, de meg kellett tennie.

Isten, hasonlóképpen, mint korábban Ábrahámnak és Izsáknak, megjelent Jákóbnak is és kijelentette magát az ÚR. Szüksége is lett később Jákóbnak erre a kijelentésre, hiszen később, mikor Lábánnál volt neki is csalások sorozatát kellett átélnie. Az első alkalommal Lábánnal úgy egyezett meg, hogy szolgál neki hét esztendeig, hogy szeretett nőjét, Ráhel megkapja feleségül. Viszont az idősebb lány előtt nem adhatták feleségül a kisebbiket, így Leát adták tudtán kívül feleségül. Ekkor újabb hét esztendeig szolgált Ráhelért. Majd megegyeztek abban, hogy a jószágokat miként osszák meg egymás között, de Lábán mindig megváltoztatta az egyességet, végül Jákób megunva a dolgot váratlanul minden köszönés nélkül távozott feleségével, gyermekeivel és jószágaival együtt. Tehát sok évet szolgált Jákób Lábánnak, s bár az ÚR megáldotta keze munkáját, Lábán mindig magának követelte a nagyobbik részt.

Vajon, ha tudta volna Jákób, hogy többször be fogja csapni őt az apósa, s hogy több mint tizennégy évet tölt el a feleségeiért az apósánál, vállalta volna-e az utat? Isten bátorító szava nélkül vállalta volna-e az utat, az indulást? ***Isten sokszor elrejtí elölünk életünk nehezeit és csak azt kéri, hogy bármi is ér bennünket, bármit is meg akar nekünk tanítani, még ha kemény árat is kell fizetnünk érte, bízunk benne.***

Jákób többször csalt. Kihasználta Ézsau gyengeségét, fáradtságát és megszerezte tőle az elsőszülöttségi jogot, egy tál lencsefőzelékért. Később, pedig csalással szerezte meg az apai áldást. És kitudja még, hogy milyen csalásokat követett el és milyen hazugságokba keveredett, amikről a Biblia nem szól. Isten hát kemény utat engedett meg a számára, amiből megtanulhatta, hogy mit jelent csalás áldozatává lenni. De vajon Isten, büntetésnek szánta, hogy Jákóbnak 14 évet kellett szolgálnia feleségeiért, hogy Lábán, a nagybácsi többször megváltoztatta a bérét, többször megváltoztatta az egyezséget? Isten nem büntetésnek szánta, hogy beleengedte ebbe a helyzetbe, hanem tanította őt.

Isten tehát tanítja az övéit, tanítja és neveli őket, hogy megváltozzanak, hogy Jákóbból Izráel, csalóbból Isten harcosaivá legyenek.

Ezt sokszor nehéz megérteni, csak akkor jövünk rá, hogy Isten miért engedte meg a problémás helyzeteket és embereket, mikor túl vagyunk egy nehéz időszakon. Jákóbnak végül Lábán volt a problémás ember, akin keresztül nevelte, nyesegette Jákób vadhajtásait. Mi sokszor

tiltakozunk, nehezményezzük életünk nehezebb szakaszait, de Isten ezeket eszközül használja fel az, hogy megszentelődjünk, hogy érettebbek lehessünk, hogy valami nagyobbat bízhatson ránk.

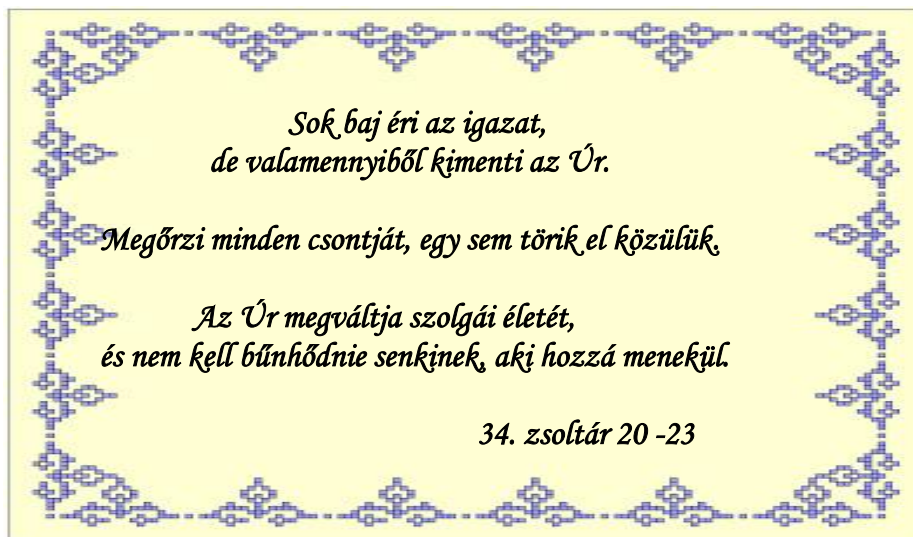
Milyen kemény embernek gondoljuk azt a lelkigondozót, aki ilyet mond egy toloszékbe került testvérenek: „*Biztos vagyok benne, hogy Isten engedte meg e balesetet az életedben. Ez volt az Ő akarata. S azért engedte meg, mert szeret téged. S mivel szeret, ezért csak egy dolgot kér tőled, hogy bíz benne!*” Testvérem! Igen súlyos szavak ezek, de mégis a gyógyulást segíthetik elő, mert az ember valóban két dolgot tehet: vagy egy életen át elégedetlenkedik amiatt a rossz miatt, amely éri őt, vagy elfogadja Isten kezéből a rosszat, a fájdalmat, a szenvedést, vagy, hogy nem sikerül minden úgy, ahogyan szeretné. Ha Isten szeret minket, akkor egy dolgot tehetünk, hogy ezt elhisszük és elfogadjuk! Meg kell tanulnunk (sokszor évtizedekbe telik), hogy bármi is ér bennünket, bármilyen rossz körülmények közé is kerülünk, de bízunk kell, az ÚR szeretetében.

Pál apostol írja a jól ismert igét: „*Akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál*” Ezt könnyű vallani, hinni, mindaddig, míg jól megy a sorunk, de mikor szembesülünk a fájdalommal,

veszteségekkel, rossz élményekkel, akkor már nehezebb elfogadni! Mégis, ha bízunk abban, hogy Isten valóban a szeretet Istene, akkor megtapasztaljuk, hogy még a rossz szándék is végeredményét tekintve a javunkat szolgálja. Mérföldes vigasztalás és bátorítást rejt ez a számunkra, ha hisszük és magunkévá tettük.

Jákóbnak, milyen nagy bátorítás lehet ez az ige, amit álmában mondott neki az Úr: „*Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagyalak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked.*” Isten szava téged is megszólít és azzal biztat, hogy veled lesz, hogy nem hagy el, hogy teljesíti ígéreteit. Nyilván ez az ige mást jelent az élet kezdetén, mást egy-egy megoldatlan szükség helyzetben és megint mást jelent idős korban. Testvérem! Hidd el, egyetlen ige sem kerül eléd véletlenül. Nem véletlen, hogy éppen ma olvasod ezt az igét. Isten biztató, erősítő szavára van szükséged. Nem tudod mi fog érní ezen a héten, vagy a közeljövőben, de egyet már ma megtehetsz, hogy elhiszed, hogy az Úr veled lesz, megőriz és nem hagy el egyetlen helyzetben sem. Mennyei Atyád azt kéri ma tőled, hogy *bízz benne*, bízz a szeretetében, bízz, abban, hogy bármi is legyen az ő akarata, az a javadat fogja szolgálni! Ámen.

Bába Károly

NŐI CSENDESHÉT

Sárospatak, 2013. június 30 - július 5

Akár tavalyi évben az idén is Sárospatakon tarthattuk meg női csendeshetünket. Köszönjük ezt Gál Marikának és nász asszonyának, Enikőnek, aki nagy szeretettel fogadott bennünket otthonában. Június 30-án, egy gyönyörű nyári vasárnapon korán reggel indultunk, hogy a sárospataki református templomban az istentiszteletre mi is odaérjünk. Fialok, még fiatalabbak és egy kicsit idősebbek együtt utaztunk, jókedvűen, vidáman. Volt, aki kicsit később érkezett, mint például, kis csapatunk két éves fiútagja, édesanyja és nagymamája. De Krisztián, ahogy megérkezett, azonnal feltalálta magát. Minden érdekelte. (A végén még az áhítat is.) De leginkább Pici - a kutyus. Gyönyörű környezetbe érkeztünk. Éppen odaértünk az istentiszteletre. Isten igéje a Márk 2:1-12, a gutaütött meggyógyításáról hangzott. Négy barát, akik nem ismertek akadályt, Jézushoz vitték a társukat, mert hitték, hogy Jézus meg tudja gyógyítani. Ennyit reméltek, de ennél sokkal többet kaptak. Mert Jézustól nemcsak testi gyógyulást kapunk. Ő megbocsátja bűneinket- lelki gyógyulást ad nekünk. Az istentisztelet befejezéseként, úrvacsorát vettünk sárospataki testvéreinkkel együtt, sőt mivel éppen „Öregdiák találkozó” volt aznap, így velük is. Hát így kezdődött el a csendeshetünk. Délben finom ebéd várt bennünket, mert a Marikák készültek (Gál Marika és Trizner Marika)! Ez után is minden nap szinte ünnep volt. Rengeteg finomság várt bennünket, reggel délben és este. Teraszon étkeztünk - pár méterre tőlünk a Bodrog, festői környezetben. Béke, nyugalom áradt felénk. Isten szeretetét érezhettünk mindenben. De ezt az „összhangot”, békét élhettük át egymással is. Nem volt vita, zsörtölődés, sértődés, viszont jókedv és vidám hangulat annál inkább. A munkából is kivette ki-ki, a maga részét. Külön köszönet szakácsainknak, de sorolhatnánk mindenkit, mert senki sem volt rest. Felváltva volt mosogatás, tálalás, kávéfőzés. Vidámságban nem volt hiány munka közben sem. Az esti áhítatot felosztottuk a szolgálók között. Vasárnap este Füzesi Judit szolgált. Ő a délelőtti istentisztelet után, a templomból kijövet, ezt mondta nekünk: „Nem fogjátok elhinni, én ugyanezzel az igével készültem estére” (Márk 2,1-12) De jó! Mert az ÚR nagyon a szívünkre akarta helyezni az üzenetet! Jöhetnek nem várt akadályok, de azok nem azért vannak, hogy feladjuk! Jézusban bízva, hittel a merész lépéseket is vállaljuk fel barátainkért! Áhítat után ígés lapokat osztottunk és ki-ki a maga igéjével lassan nyugovóra tért.

Július 1-én, hétfőn kezdődött el hetünk délelőtti sorozata Nehémiás könyvén keresztül. Ezeket az alkalmakat Katona Eszter testvérünk tartotta. Az igemagyarázatokat beszélgetések követték. Minden áhítatnak címe volt és a címekben ott szerepelt a „szív”.

Hétfőn : „**A megszorodott szív**”-ről hallhattunk, Nehémiás könyvének 1. fejezete alapján. Nehémiás idején a nép, a jólétben egyszer csak elfordult Istentől. Ekkor az ÚR „szorítót” alkalmazott. A mi életünkben is, valljuk be, olykor szükség van ilyen „szorítókra”, mert ezek értünk – és nem ellenünk vannak. „*Ha az ÚR szomorít, oka van rá.*” – énekeltük. Nehémiás szíve megszorodott népe miatt. De az ÚR is szomorú bűneink miatt. Ne szomorítsuk meg őt! Mit csinált Nehémiás ebben a helyzetben? Imádkozott! Sőt, böjtölt, könyörgött (Neh. 1,4-7) Népeért tette ezt és nem vont ki magát a bűnbánatból. Meglátta a saját bűnét is. De tudta, hogy az Úrtól mindig megjön a segítség, tőle megkapja a megfelelő választ, ha hozzá esedezik. Mi is, szomorú szívünk állapotát, vigyük mindig Jézushoz. Akár a bűneink, akár betegségünk, nyomorúságunk, gyászunk miatt szomorkodunk. Jézus szeretete, kegyelme, kezébe veszi szomorú életünket. Vigasztalást, megoldást, bocsánatot csak tőle kapunk. Erről

szólt a hétfő esti áhítatunk is Egyik testvérünk bizonyágtételén keresztül. (103. zsoltár)
„Irgalmas és kegyelmes az ÚR! Nem vétkeink szerint bánik velünk.”

Július 2-án, kedden **„az irgalmas szív”** címet kapta a délelőtti alkalmunk. Érdekes, hogy Nehémiás szomorúságát éppen egy pogány király veszi észre! (Neh2: 2) Milyen jó lenne, ha irgalmas szívvel élnék mi is és mindig észrevennénk, ha valaki talán éppen az, aki mellettünk, velünk él - szomorú! Érdekel-e engem a másik bánata? Vagy közömbös maradok?! Meghallja a szívem (vagy csak a fülem?) a másik ember panaszát? Átélem-e a fájdalmát? Segítek-e neki? Viszem-e Jézushoz imádságban?

A mi Urunk, sohasem közömbös a bajaink, a fájdalmaink iránt. Ő irgalmas, Ő naprakész a segítséggel. Az Ő segítségével nem mulandó - egész életre szóló - maradandó. Nehémiás esetében Isten mindent megadott az építkezéshez. De mégis: ez mulandó. Ebből a mulandóból hozza ki a maradandót.

Milyen jó, hogy naponta mehetünk Hozzá, kérdezhetjük, nem fogja megenni, nem utasít el.

Kedd este 1Péter 2,5;10 Igék kapcsán az **„Egy ébredés gyökerei”** című könyvről beszélgettünk. Krisztus gyermekei, királyi papság vagyunk. Mit kezdünk vele? Feladatunk van: az evangélium terjesztése. Célunk segíteni az ébredést.

Július 3-án délelőtt az **„Irigy szív”** címmel folytatódott Nehémiás könyve. Nehémiás és népe munkáját az irigy, a gáncsoskodó emberek próbálták megakadályozni. Van ilyen ma is! Akik nem szeretik Istent, azok nem örülnek, sőt bosszankodnak, irigykednek azon, ha Isten népe munkálkodik. Pláne, ha sikereket érnek el! Jönnek a vádaskodások, vagy gúnyolódások. Nehémiás idejében és ma is találkozunk gúnyolódó emberekkel. (Neh 2:19) De Nehémiás Isten embere, nem hagyta válasz nélkül ezt. (Neh 2:20) **„A mennynek Istene, Ő ad jó szerencsét nekünk és mi, mint az Ő szolgálói kelünk fel és építünk.”** Milyen jó volt olvasni, hogy a gúnyolódás, megvetettség ellenére is nagy kedvvel dolgozott Isten népe! Ha Isten népe összefog, nem szegheti kedvét az ellenség. De sajnós Nehémiás történetében még egy nagy „dobása” volt az ellenségnek: ez az **összeesküvés** volt. Erre is megvolt Isten emberének a válasza (Neh 4: 9) Ugye, milyen erős és bölcs az Isten embere, ha bízik az Úrban? Vigasztalni, erősíteni képes. (Neh 4: 14) **Istennek, ilyen: nem „nyusziként” elbújó emberekre van szüksége.** Az ÚR hadakozik értünk, de mi tegyük meg azt, ami rajtunk áll, bízva Őbenne. Erre bízta népét Nehémiás. Így készült el a munka.

Szerda esti áhítatunk a református útmutatónk szerinti napi Ige volt az Ézsaiás könyvéből. **Közel van az úr mindenkihez, könyörülő és igazságos, keressétek, amíg megtalálható.** Nagy figyelmeztetés ez, mert a ma embere is keres valamit vagy valakit - megoldást az elrontott életére, de olykor eltévelyeg, nem az egy igaz Istent keresi. Jézus Krisztus a megoldás. **„Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszt a alatt.”**

Július 4-én csütörtökön: a **„kereső szív”** került a középpontba. Az Urat kereső szív jó úton jár. Először zokog bűnei felett - majd öröm tölti be ezt a szívet- a megbocsátás öröme. (Neh 8:5) Ezsdrás megnyitotta a nép előtt az Igét, a nép pedig felállva hallgatta nagy figyelemmel. Aztán, amikor megértették, sírni kezdtek. Majd öröm töltötte be a szívüket. Hiszen, amikor az ember ráébred arra, hogy lehetősége van arra, hogy az Úrnál rendezze elrontott életét -ez

öröm! Ézs 55:9 is erre hívta fel a figyelmünket. (Ez már az esti áhítat volt.) Ha egészen átadom az Úr Jézusnak az életemet, akkor igaz lesz és valóság számomra: *„A tövis helyén ciprus növekedik és bogáncs helyett mirtusz növekedik és lesz az Úrnak dicsősége és örök jegyül, amely el nem töröltetik.”*

A péntek délelőtt volt már csak a miénk. „Morzsaszedegetéssel” kezdődött és újabb Igék kiosztásával fejeződött be. Egy kedves testvérünk ott szorgoskodott (éjszakába nyúlóan) és meglepetésként, búcsúzóul kiosztotta. Áldott, szép volt minden napunk. Sokat sétáltunk, megnéztük a várat, a kollégiumot, a könyvtárat, gyönyörködtünk a természetben a Bodrog partján. Naponta benéztünk a közeli fazekashoz, emlékeket vettünk. Készséges házigazdánk és gondnoka mindent megtett azért, hogy jól érezzük magunkat. Hazafelé menet néhányan elmentünk még Edelénybe. Meghívott minket Ladányi Klári az otthonába. Onnan sem jöttünk el üres hassal, de üres szívvel sem. Szeretete jeléül, egy szép versbe foglalt imát kapott mindenki. De kaptunk még képeslapot is emléke Edelény templomairól.

És még nincs vége! Előadónk Katona Eszter még emlékezetesebbé tette együttlétünket azzal, hogy az ott készült fényképeket CD-n eljuttatta személyre szólóan mindannyiunknak! Köszönjük Neki! Hála és dicsőség legyen az Úrnak, Aki ilyen ajándékot adott nekünk a nyáron.

Szilasiné Irén

Megpróbált emberek

...megpróbáltalak a nyomorúság kórházában” (Ézs 48,10)

Ez az igevers már régóta jelmondatként van felírva hálósobánk falára, és sokféleképpen be van írva a szívünkbe is. Nem kis dolog, ha Isten megpróbálja az embert. Akit Isten kiválaszt magának, azt megpróbálja, és akit megpróbál, az kipróbált ember lesz. Jobb Isten kiválasztottjának lenni, mint ha egy egész ország választana bennünket vezetőjéül. Olyan nagy kiváltság ez, hogy örömmel elfogadhatjuk a vele járó hátrányt, A tüzes kemencében szépségünk eltorzul, erőnk felemésződik, dicsőségünk megolvad, de csak itt nyilatkoztatja ki az örökkévaló Szeretet számunkra titkait, és itt jelenti ki Isten, hogy választottai vagyunk. Ezt mi is így tapasztaltuk meg. A legsúlyosabb próbák idején tette Isten világossá számunkra, hogy választottai vagyunk, és tett bizonyossá a szolgálatra nézve. Amikor így tudatosan

is az Urat választottuk Istenünknek, Ő is megmutatta, hogy kétségtelenül választottai vagyunk. Ezért, ha ma a kemence hétszeresen is van befűtve, nem akarunk félni tőle, mert Isten dicsőséges Fia jár-velünk az izzó parázs között.

C. H. Spurgeon "Isten ígéreteinek tárháza" c. könyvéből

DÖMÖS, TIMÓTEUS IFITÁBOR 2013. NYARA

Egy régi álmunk teljesült idén, mert Szabival kézen fogva, elvihettük a fiatalokat egy olyan helyre táborozni, amely szívünknek oly kedves, és amit régóta szerettünk volna nekik megmutatni. A helyszín Dömös, Bibliacentrum, a Dunakanyar ölelésében.

10 évvel ezelőtt, 2003-ban itt ismerkedtünk össze Szabimmal. Ő a Dunakeszi Testvérgyülekezet csoportjával ékezett, én pedig a Filia ificsoporttal, Füzesi Zoli vezénylete alatt. Akkoriban két táborvezető segédletével folyt az alkalmak, egyikük ma már a Biblia Centrum vezetője, név szerint Nagy Ernő. Mély testvéri barátságba kerültem vele és kedves feleségével, Katrinnal, mint utóbb kiderült, ők már Szabit gyermekkoruk óta ismerték. Később mindketten sokat segédkeztek jegyességünk, kapcsolatunk egyengetésében, és azóta is többször jártunk látogatásban náluk, illetve a BICE-ben szervezett női konferenciákon gyakran megfordulok. Nos, Szabi is, én is tele vagyunk nagyon szép emlékekkel erről a helyről, így megdobogott a szívünk, mikor idén végre megmutathattuk ezt a csodás oázist fiatal barátainknak. Sőt, Istennek hála, nagy segítség akadt számomra Ernő személyében, mert idén ő egészítette ki alkalmainkat szolgálatával. Így egy kicsit belekóstolhattunk az általuk vezetett

Bibliaiskola előadásaiba, persze csoportunk korosztályos igényeire szabva.

Beleástuk magunkat identitásunk bugyraiba, életünk, hitünk, cselekedeteink motivációs rejtjelmeibe, a lelki gyümölcstermés elemzésébe, és kivesztük a lelki ajándékok területét is. Egy sajátos megoldást kaptunk ezen a ponton, ugyanis az utolsó alkalmak egyikén egy tesztet kellett kitöltenünk, ahol feltérképezhettük egy bibliai segédlettel magunk, és egymás lelki ajándékait! Nagyon hasznos volt, hogy gyakorlati oldalt is érintettünk, sokakat megérintett a felfedezés öröme. Oly annyira, hogy egy ebéd utáni spontán csajos beszélgetés átfordult ötletbörzébe☺ Nagy reménységgel állunk az idei év kezdés előtt, szeretnénk több ponton megreformálni ifjúsági életünk folyását! Vágyunk rá, hogy Isten Lelke kiteljesedjen életünkön, csoportos és gyülekezeti létünkön! Kíváncsiak vagyunk, hogy ez az év mit tartogat számunkra az Úr tervei kapcsán.

A napjaink a szokásos programok szerint alakultak. A napi két alkalmat tekintve, volt amikor két bibliafoglalkozást tartottunk, de akadt olyan is, mikor a reggeli előadást este egy filmklub, vagy egy délutáni kreatív kézműveskedés egészítette ki. Istennek hála, Kelemen Éva is le tudott jönni egy napra, így ismét az ő kedves személye és kreatív szíve-keze mozgósíthatott bennünket, hogy ami a szívünkön megfogant, az a kezünkben is életre keljen! Annyira elmerültünk a barkácsolgatások és a meghitt beszélgetések közepette, hogy még fényképezni is elfelejtettem, így kivételesen most nem készült kép az alkotásokról. Nagy kár, de annak tudom be, hogy teljesen lekötöttek bennünket azok a percek☺ ismét gyönyörű mobil bőr tokok, Biblia-borítók, karkötők, TB ajándékok, könyvjelzők készültek. Lassan már boltot is nyithatnánk, annyira belejöttünk az évek során☺

Szabim szervezte a kirándulásokat, így egy alkalommal felkerekedtek és felmentek Visegrádra, nagyot sétáltak és

még nagyobbat boboztak, mint egy igaz lelkes gyereksereg☺

Más alkalommal pedig a helyi romokat céloztuk meg, vagy a Duna partján tettünk a fiatalokkal sétákat. Reggelenként Szabi egyéni csendességet is tartott elvonulva egy-egy szép helyre még a reggeli ébresztő előtt, és minden alkalommal volt olyan ifjú, aki elkísérte ezekre a csendes percekre. Voltak éjszakába nyúló beszélgetések, szituációs játékok, nagy foci és pingpong meccsek, és persze idén sem tudtuk kihagyni egymás titkos megajándékozását, azaz a TB-zést. A táborozás alatt Kenese fiúnk szórakoztatta a srácokat és büvölte a lányokat☺

Volt a csoportunkban régen nem látott arc és oszlopos tag is! Nagyon örültünk annak, hogy a diákélet adta sok-sok teendő mellett sikerült időt szakítanunk egymásra és Istenre. Azért ez évről évre egyre nehezebb. Hiszen van köztünk érettségit túlélő, munkába álló, egyetemet taposó és első kisbabáját váró fiatal...hiába, felnőtt egy újabb generáció, Istennek hála és dicsőség! És itt szeretnénk

megköszönni gyülekezetünk szerető támogatását, az imádságos hátteret, amit a testvérek nyújtanak folyamatosan! Isten adja meg mindannyiunknak, hogy még sok ilyen igazi töltődésben lehessen részünk!

Czap Krisztina

Füle Lajos

De jó is újramezdeni!

De jó is újramezdeni
az életet, naponta hittel!
Mosolygó szívvel veszteni a
tegnapot, mely rosszra vitt el,
s ahonnan meghozott a
reggel.

A fáradság bilincseit
a hajnalok vígan ledobják,
pehelyként dobja föl a hit
a holnapok kőszikla-gondját,
s zászlóit az imák kibontják.

De jó is hálát mondani,
Érezni a kimondhatatlant,
Éhet és szomjat oltani,
Hol szüntelen terített asztal:
Az ige vár, táplál, marasztal.

De jó is frissen menni bölcs,
jó utakon, jó cél felé, míg
szívünkben, mint a jó
gyümölcs,
új emberünk lassan
megérik...
De jó így haladni - évig!

Hittantábori élmények

Idén, Kismaron táboroztunk a hittanos gyerekekkel.

Abból a megfontolásból választottunk a Börzsöny lábánál fekvő, gyönyörű erdővel körülvett táborhelyet, hogy a gyerekek egyszerre legyenek az "Istenadta" természet lágy ölében és ugyanakkor biztonságos "övezetben".

Az utóbbi vágyunk megvalósításához, ahogy letelepedtünk, kiderült, hogy az Úr Istennek megint az angyalok nagy részét, a mi táborunkhoz kell kirendelnie.

Mivel - bár valóban egy elkerített csodaszép terület állt rendelkezésünkre - a gyerekek igen rövid időn belül felfedezték a létező összes "életveszélyes" erdei ösvényt, ami nyilván a legvonzóbb szabadidős programnak tűnt, minden kedves 15 évnél fiatalabb résztvevő számára.

Úgyhogy hamar feldobták a gyerekek, a felnőttek számára az első imatémát. Ám nemcsak veszélyeket, hanem rengeteg varázslatos lehetőséget rejtett magában a minket körülvevő őserdő.

Nagy öröm volt számunkra, hogy bár a szerződést 30 főre kötöttünk -hiszen ezen a nyáron már kettéválasztottuk a korosztályokat, mégis nem tudtuk 36 alá szorítani (persze nem is akartuk) a gyermek létszámot. Ismét igen vegyes korosztály sikeredett, 7-15 évesig. Így megint 3 csoportban tartottuk meg a délelőtti igei foglalkozásokat. Ám hihetetlen volt megtapasztalni azt az egységet, ami ennek ellenére jelen volt minden délelőtti alkalomban. Nemcsak a nagyon vidám, lelkes, zenés, közös éneklések, hanem azok az alkalom előtti vicces, ám gondolatébresztő és ráhangoló jelenetek, amiket mi felnőttek játszottunk el a gyerekeknek, vitt egészen közel bennünket egymáshoz. Bár külön csoportokban, de ugyanazon témákat boncolgattuk korosztályoknak megfelelően, így egész héten egységesen

tudtunk a lelki témákon belül is gondolatokon osztozni, gazdagodni.

Különböző Bibliai történeteken, igei részekben megvilágítva, azt próbáltuk megérteni, hogy Isten mi végre alkotott bennünket. Egészen konkrétan, mire kaptuk a tagjainkat és miként tudjuk a mindennapi életben az Ő dicsőségére használni ezeket. A kezünket, a lábunkat, a szánkát (beszédünket), a szívünket, hogyan lehet alárendelni a Szentléleknek és így milyen áldott élet, várhat ránk.

Mindannyiunk számára nagyon építő és elgondolkodtató vezetést adott az Úr ebben a témában.

Csodálatos volt, a hét vége felé, ezeket a "tanult" dolgokat, kicsit átvinni az életbe is. Csütörtöktől, a mi táborhelyünkre érkezett egy másik csoport is. A határon túli, Bőjte Csaba testvérünknek egy kis gyermekcsapata.

Megbeszéltük a gyermekeinkkel, hogy most ez egy jó lehetőség megvalósítani a szeretetet (hiszen addigra tudtuk, hogy minden porcikánkat azért kaptuk, hogy Isten szeretetét közel vigyük embertársainkhoz).

Meghívtuk a gyerekeket két közös délutáni, esti programra, ahol játszottunk velük, együtt táborfüzöttünk, ahol sokat énekeltünk közös énekeket, szalonnát süttöttünk, és a néhány kislányunk, minden gyermek számára készített ajándékot. Igazán lélekemelő élmények voltak ezek az együttlétek.

Felejthetetlen élményben is volt részünk. Mivel a környék gazdagon bővölködik természeti adottságokkal, gondoltuk vagányan, nemcsak nappali túrán veszünk részt, hanem legyen éjszakai túra is! Milyen jó, hogy van nekünk "cserkészbácsink", majd ő megkirándultat minket éjszaka szakszerűen. Bizony megkirándultatott. Méghozzá olyan szakszerűen, hogy többünk nem hitte el (velem az élén), hogy ez nemcsak álom, hogy ez valóban velem történik. Józsi

bácsink -saját bevallása alapján -csak egy enyhe bemutató túrával kínált meg bennünket (kb. 3 órás túra), de bizony mi egy óra elteltével, már csak a túlélésre játszottunk. Mindenesetre, rég voltam annyira hálás Istennek, mint amikor kibukkant a táborhelyünk az éjszakában. Azt gondoltuk, hogy imádkozni kéne azért, hogy a gyerekek lenyomják a tudatalattijukba ezt az éjszakát, ám megdöbbenésünkre a morzsaszedegető alkalmon, szinte kivétel nélkül, mindenki számára a legjobb élményt az éjszakai túra jelentette, amit ezúton is köszönünk Józsi bácsinak, aki megtanított minket arra, hogy mindent meg lehet csinálni, csak akarni kell!

És még sok kedves, aranyos, vicces, megható kis történetek sokasága maradt bennünk erről a hétről, ami egész évben erőt és lendületet ad a munkánkhoz.

Nekünk felnőtteknek is sokat jelentettek az éjszakába nyúló beszélgetéseink, ahol teljesen nyitottan és őszintén tárhattuk fel egymás előtt az életünket, a vívódásainkat és igazi testvérekké kovácsolhatott össze bennünket az a szeretet, amit újra megélhettünk egymás és Krisztus jelenlétében.

Köszönjük, minden testvérünknek, aki bármilyen módon támogatta a hittantábort, hiszen egy imádsággal, egy adománnyal, hozzá tett ehhez a gyönyörű hétnek a megvalósításához!

Séra Erzsébet, hitoktató

Antal Ferenc: A kopár fa

*Láttam egy fát,
Magas volt és kopár,
Ágai közt elsurrant a szellő,
S átröppent felette a madár.*

*Szomorú volt a kép,
Kopár fa, levéltelen,
Az élete reménytelen.*

*A nagy életerdő sűrűjét
Életfák sora tölti be,
Egyik virágba borul,
Másikon már gyümölcs virul.*

*Egyik zöldell, életet lehel,
Másik kopár, ó, jaj,
Reá már az elmúlás vár.*

*Embersorsok erdejében
Élünk mindannyian,
Mert megszülettünk,*

*S míg itt vagyunk,
Amíg el nem megyünk,
Teremnünk kell, teremnünk,*

*Talán ma, talán holnap,
Amíg el nem megyünk,
Alkotónknak kell
Jó gyümölcsöt teremnünk,
Hogy kopár fák ne legyünk!*

Forrásaink

„A magad kútjából igyál vizet, és csörgedező vizet a magad forrásából! Ne folyjanak forrásaid az utcára és patakjaid a terekre! Egyedül tied legyenek, ne oszd meg másokkal!”

Példabeszédek 5.15

Gyakran megesik, hogy tavasszal árvízzel küzdünk, nyáron aztán aszály fenyeget. A világ egyes tájain megállíthatatlan tűz pusztít, míg máshol gátak szakadnak. A víz szárazságban áldás, árvízkor csapás. A bibliai tájakon is kritikus kérdés a víz: jelentős része a vidéknek sivatagos. A források kincset jelentenek, nem egyszer viszályok és háborúskodások alapját képezték. Az Édenkertben Isten áldását jelképezte, hogy négy folyó is gazdagította. Idén nyáron egy nap olyan gyenge volt a víznyomás, hogy este nem jött semmi a csapból. Történetesen ásványvízből is kifogytunk, így – ha csak átmenetileg is – szembesültünk azzal, ami annak idején, vagy akár egyes helyeken még akár ma is pokoli nehézséget jelent.

A víz a Bibliában csaknem mindenütt Isten igéjét jelképezi. Így nem pusztán valós, hanem átvitt értelemben is az *élet alapfeltétele*. Mint ilyen, a fent kiemelt idézet kifejezetten a házasság tisztaságára vonatkozóan ad intéseket gyönyörűen megfogalmazott képekben. De természetesen nem pusztán ezekre vonatkozóan helytálló intelem.

Annak idején sok háznak volt saját ciszternája, ahol az adott család tartalékolhatta az ivóvizet. Ez egyébként a békés időszakot is jelképezte, hiszen sok háborúban elfoglalták vagy elzárták a forrás vizét. Máig gyakorolt szokás, hogy a megszállt területek kutait megmérgezik az ellenséges csapatok.

Nagy kincs az, ami a „saját” – miért lenne jobb a „másik”, a „másé”? Miért akarod máshonnan azt, ami neked magadnak is megvan már?

Vajon milyen a sorsa a ránk bízott víznek? Mi hogyan őrizzük saját forrásainkat? Mióta gyülekezetbe járunk, jutott-e előrébb az életünk? Tisztelet a kivételnek, de a legtöbbször élete talán pontosan ugyanott topog, mint hosszú hosszú évekkel ezelőtt. Idő közben talán megtanultuk, mit kell, mit *illik* mondani templomos körökben.

Talán még idézeteket is fújunk a megfelelő pillanatban, hogy minden ütős és megnyerő legyen.

Nézzünk túlörbe – akár valósan, akár átvitt értelemben is: *elégedettek vagyunk azzal, akit látunk? Változott bármi is a kezdetek óta?* Tizenévek óta ugyanott vagyunk, ráadásul észrevétlenül.

Miért?

Hova folynak forrásaink, hova vesznek életünk értékei?

A közelmúlt egyik igen szomorú eseményének délutánján, mikor egy ifjú gyülekezeti tagunkat kellett gyászolni, a templomba igyekezve egy másik fiatal pillantottam meg utazás közben. Egy ismerős arcot. Magába rogyva eszelős ábrázattal, anyja kezét markolva. Egy amúgy életerős ember, aki még meg sem ácsolta életének hajóját, már annak roncsai felett sajnálkozik. Elég kényelmes élet lehet: más tanul helyettem, más dolgozik helyettem.

Más él helyettem. *És egy ilyennel egykorúnak aznap volt az utolsó napja.* Nem, itt nincs mindig rájátszás. Bár az élet gondoskodik róla, hogy bőven legyen esély és megragadható alkalom, igenis van legutolsó lehetőség. Egy nap vége lesz. Így érjen bennünket az a bizonyos utolsó nap?

Ez a fajta élet fabatkát sem ér. Amolyan hulladék. Amit – bibliai szavakkal élve – kidobnak a szemétdombra, mivel semmit sem ér. Pontosan úgy, mint a megízeltlenült sót.

Ha klasszikus bűnöket kell sorolnunk, mindenki csak a „slágerekre” gondol: *paráznaság, lopás, gyilkosság, „ne kívánd...”, harácsolás, mohóság, stb.* De az örökzöldek mellett sokkal többet nyomnak a latban azok, amelyekre nem is gondolunk: **tunyáság, tespedtség, kényelmesség, gyávaság.**

Az orvos, aki nem maga látja el a súlyos beteget, hanem a nővért küldi be maga

helyett. A lelkész, aki megint felkészületlen és senki sem érti, miről beszél. Egy haldokló barátját meg nem látogató ember, aki ugyanazt mondja, mint az örök fogyókúrázó: *majd holnap*.

Biztos, hogy lesz holnap?

Mondhatnád, mondhatnám akár: nincs forrásom. Akkor mit csináljak? Esetleg ástál már?

Az is lehetséges, hogy már eleve van saját forrásod (értsd: áldásod). Csak talán nem vettél még tudomást róla. Egyszer sajnos már megesett velünk (talán mással is), hogy eltört a kertben a vízvezetékcső. Nem volt feltűnő egyáltalán, így csak akkor tudatosult, mikor véletlenül felnyitottam valamiért a vízakna fedelét. A talaj már nem tudta elszívni a vizet, csurig állt a gödörben. Mondhatom, hogy nem vettem észre. Persze. De a számla ettől még megérkezett. És ki is kellett egyenlíteni.

Ugyanígy veszik el sok értékes áldásunk a semmibe, mint a víz elpazarolt köbmétere.

Hogyan kezeled a forrásaidat?

Elegendő számodra a pocsolya vagy valóban értékes, friss vizet vágysz?

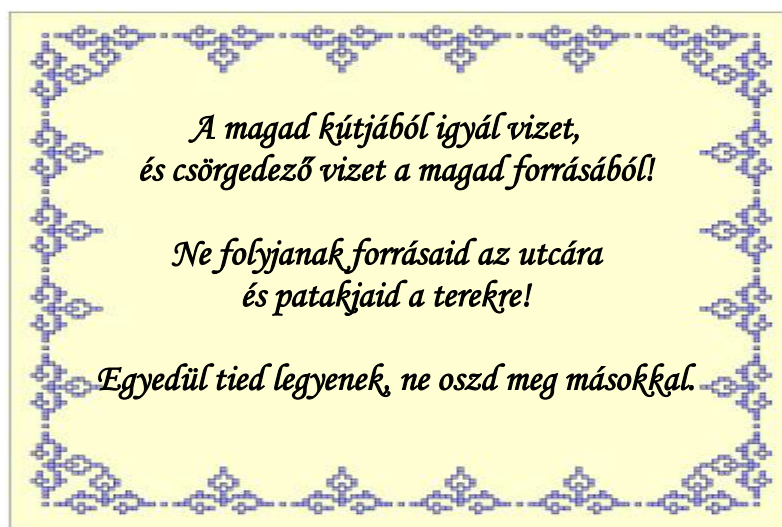
Ha az utóbbi, ahhoz sajnos ásót kell ragadnod. Csakúgy, mint ahhoz, hogy közös kutat hozhassunk létre a gyülekezettel vagy annak bármely kisebb közösségével. De vajon mindenkinek van ásó a kezében? Vagy csak úgy csinálunk, mint a jó magyar munkások – egy izzad, a többi nézi?

Mit tett Izsák, mikor vízre volt szüksége? Elénk tárja Mózes első könyve 26. fejezete: kiásta apja kutait újra, amit a filiszteusok bosszúból betemettek. És ásott újakat is. Volt, amelyikből forrásvíz tört fel. *Volt, amelyikből...* Tehát nem minden próbálkozás járt sikerrel. Nem meglepő, hogy hiába ástunk.

Keress, kutass és ha találsz, becsüld meg! Nem hiábavaló a fáradozás és bizony segítségünk is akad benne. Az Ő keze kérges már a lapáttól, annyit ásott már azért, hogy legyenek forrásaink.

„Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.” (János 4.9-14)

A forrás ajándék. De gondoznod, tisztán tartanod neked kell.

Nem várhatunk holnapig...

Mint ismeretes, közösségünk, a *Péntek6 Ifi* Istennek hála több mint 10 éve működik töretlenül majd' 20 fővel. A megalakulás óta minden évben nyáron táborozunk, ennek hagyománya a mindenki számára úttörő Tiszavárkonyig nyúlik vissza és onnan folytatódott, ám az évek során Tahiban, Balatonszárszón, Szokolyán, Nagybörzsönyben és még megannyi helyen elcsendesedhettünk együtt. Az idei nyári tábor helyszíne és jellege azonban eltért az eddigiektől...

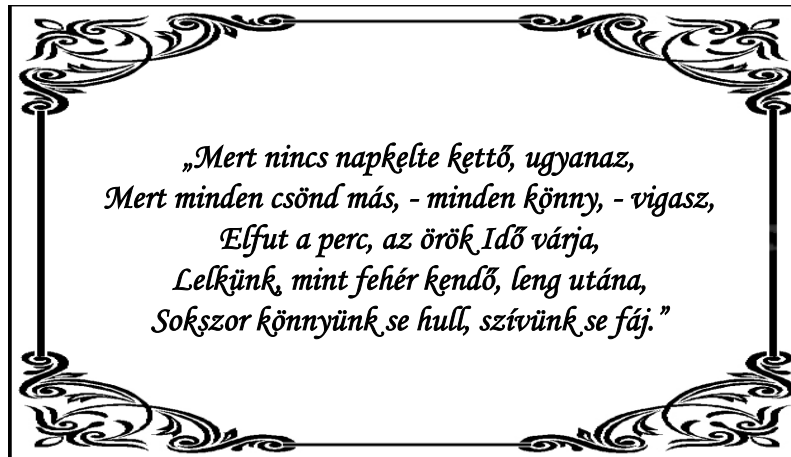
Július 29-én kaptuk a hírt Lajos Tibcsi barátunk haláláról. Az érzés, mely abban a pillanatban, percben és napokban átjárta az ifit, leírhatatlan. MIÉRT? – hangzott szakadatlanul a kérdés, s hangzik azóta is. Az emlékek kavarogtak, a sírás mindenkit fojtogatott, harag és keserűség társult a kérdéseinkhez. Némán ültünk a gyülekezeti teremben, imádkoztunk, hitetlenkedünk. Nem hittük volna, hogy már ilyen fiatalon elveszíthetjük egy barátunkat... A megrázó történetek és a temetés időpontja miatt a tábor helyett ezúttal négy napon keresztül, minden este összeültünk, igei alkalmakat tartottunk.

Augusztus 8-án Pácsi Regina és Szabolcs látott minket vendégül. Regi az 1Móz 26,18 igeszakaszt járta körbe és világította meg számunkra. **„Majd ismét kiásta Izsák azokat a kutakat, amelyeket apjának, Ábrahámnak, az idejében ástak, de Ábrahám halála után a filiszteusok betömtek; és ugyanúgy nevezte el azokat, ahogyan apja nevezte őket.”** Ahogyan ebben a részben olvashatjuk, Izsák elkezdte ezeket a kutakat kiásni, megtisztítani, újból használatba venni, azért hogy ezek a kutak áldásul legyenek. Lehet, hogy emberek számára is, de a nyáj számára is, hiszen azon a vidéken nem sokszor esett az eső. Ezek a kutak jelentették az életet, a vizet, ami nagyon fontos dolog volt. Ez a rész Izsák küzdelmeit foglalja magába a kutakért. Ott van ez a szó: *küzdelem*. Izsákról nem csak azt olvassuk: áldottá lett, hogy gazdagodott, gyarapodott, hanem azt is olvassuk, hogy küzdött. Ez a mi életünkre is igaz, hisz küzd az állam, küzd az egyház, küzdünk egyen egyenként. Küzdünk a kutakért, a megélhetésért, a tiszta vízért, ahogyan Izsák is tette. Regi a következő három kulcsfontosságú üzenet adta át nekünk e történet kapcsán. Az első az, hogy *Izsák megbecsülte a kutakat*, a második, hogy *örökségként kezelte*, harmadik pedig, hogy *meg is tisztította őket*.

Nem hagyta el, nem dobta félre, megbecsülte őket. Mi becsben tartjuk a kútjainkat? A családi, a gyülekezeti, a hitéleti, a bibliai, a munkahelyi, a közösségi kútjainkat? Megtisztítjuk őket, fényben ragyoghatnak? Merítünk belőlük, forrás nekünk? Izsák a kutakat örökségként kezelte, hisz ugyanazokat a neveket adta nekik, mint amit az apja, Ábrahám adott. Vajon nekünk milyen örökségeink vannak déd- és nagyszüleinktől, édesanyánktól, édesapánktól, amiért hálásak lehetünk és mi magunk is továbbadhatjuk majd? Az alkalom kapcsán eszembe jutott: Vajon mi Tibcsitől mit örökölhettünk? Később ez világossá vált számunkra, ám erről a lenticben. Folytatva, azt olvassuk: Izsák ismét kiásta a kutakat, hisz azok mindig betömődtek, eltömődtek, de Izsák küzdő ember volt. A mi kútjaink mennyire szennyezettek? Nekünk is küzdenünk kell az ifinkért, a családunkért, a hitünkért, a gyülekezetünkért, sőt új kutakat is kell ásni az életünkben, de eközben ne felejtsük el folyamatosan megtisztítani a régieket!

Másnap este Pácsi Szabi tartott alkalmat nekünk a Pintér házaspárnál. *„Igyál vizet a te kutadból, és a te forrásod közepiből folyóvizet. Kifolynak-e a te forrásid, az utcákra a te vized folyásai?” (Péld. 5, 15-16)* Tibcsi érthetetlen elmenetele kapcsán Szabi egyebek mellett a mai fiatalok nehézségeiről, küzdelmeiről, avagy a mi mély kútjainkról beszélt. Sokan azt érezzük, hogy nem tudjuk elgörgetni az előttünk álló követ, nem fogjuk tudni átugrani azt a hatalmas, végtelen magasságú falat. Halogatjuk, hagyjuk elúszni a dolgainkat, elszalasztjuk a

feladatainkat, a kötelességeinket. Olyan közhelyeknek élünk, mint az „*Előtted az élet!*”, „*Ráérünk arra még!*”, a „*Fiatalság, bolondság!*”, „*Egyszer élünk!*” stb. Mindezeket diktálja a külvilág, a kortársaink, de tudat alatt is befészkeltek magunkat a fejünkbe, és mindennap előjönnek. NEM! Nem szabad ezeknek a mondatoknak élnünk, hisz itt volt Tibcsi is. Fiatal, jóvágású, sportos, az egészséges életmódot követő, szelíd, csendes, végtelenül kitartó, istenfélő hívő és mégis el kellett Tőle idő előtt búcsúznunk. 27 éves volt. Hát mégis, mi fiatalok, miből gondolhatjuk azt, hogy lesz holnap, hogy „ráérünk arra még”? És ha nincs holnap???

- ekképp olvashatjuk Reményik Sándor egyik versében.

A halogatás eldugítja a kútjainkat, majd az egész életünket. Bemocskolódnak a kútjaink, és akkor annak vize is ihatatlan, mérgező lesz. Fontos, hogy napról napra tisztítsuk a kútjainkat, hogy új forrásokra leljünk, s ihassunk a tiszta vízből! Nagyon sokunk, avagy mi fiatalok zűrzavaros helyzetben vagyunk, úgy érezzük a hullámok magukkal sodornak, melyeket egyébként Isten engedett meg. Mintha a hitünk szikláit elgurítanák, aztán néha visszagurítják, majd megint el. Csapongunk. Nem találjuk az öröm, a békeség vagy épp a vigasztalás forrását. Egy sötét erdőbe vagyunk, és nem látjuk az ösvényt, amely kinek a jövője, kinek a munkahelye, kinek a párkapcsolata. Abban viszont hiszünk, hogy hozzon a holnap bármit is, annak a napnak is Isten lesz az ura... És tudjuk azt is, hogy ahol Tibcsi van már, ott van Isten, az Úr, a boldogság, az örök élet!

Augusztus 10-én végérvényesen is elbúcsúztunk Tibcsitől. A gyászistentiszteletre zsúfolásig megtelt a templom, a padból körbenézve, ledöbbsent, hitehagyott arcok. Mindannyian egyre gondoltunk. „**Tibcsi túl jó volt. Olyannyira jó, hogy nem e világra való.**”- emelte ki lelkészünk, Zoli bácsi igehirdetésében. Ez a mondat pecsételte meg bennem azt a gondolatot, mely az első perctől kezdve ott volt a fejemben. Isten magához hívta Tibcsit, akkor, rögtön el kellett mennie. Hisszük, hogy ott fenn a mennyben folytatja Tibcsi a küldetését, legboldogabb éveit, melyek örökkön örökké tartanak. Tibcsi édesapja, Lajos Tibi bácsi bizonyágtétele valamennyi gyászolót ledöbbsentett, beszédében ott volt az a sok minden, melyre Isten keményen tanít minket egytől egyig. A kérdés az, hogy észrevesszük-e mindezeket; a forrásainkat, a kútjainkat, a szülők a gyermekeik iránt érzett felelősségüket vagy épp a fiatalok szülei, barátai iránt érzett felelősségüket, tiszteletüket? Mennyi éve van még-e földön gyerekeidnek, szeretteidnek, barátaidnak? Becsüljük meg, ha reggel felkelünk, s tanítsuk gyermekekeinket Isten igéjére, ígéreteire. Ne gondoljuk, hogy van még időnk... majd ha... Nincs ha! Szinte látszott, hogy megszakad Tibi bácsi szíve, mégis mindezt Isten erejével elmondta, s Tibcsitől búcsúzóul azt az igei magyarázatot

olvasta fel, melyet a család a tragédia bekövetkezése után nem sokkal kaptak. Az alapige a (4Móz, 14,17-) **„Most azért mutasd meg, Uram, hogy nagy a te hatalmad, ahogyan megmondtad.”**- volt. Az igei magyarázat pedig:

A temetés estéjén a Lajos család meghívására Tibcsire emlékezett náluk az ifi. A család kertjében, körbeülve, valamennyiünket átjártak az ott elhangzottak, a közös emlékek, a mókás történetek, a kedves pillanatok, s a tűz, mely szemünk előtt lobogott, egyen egyenként a szívünkbe égette Tibcsit és az Ő mindannyiunk számára példaértékű személyét, tulajdonságait: **a kitartását, a türelmét, a szelídségét, a figyelmességét.** Családjával közös imádság keretében adtunk hálát Őerte. Olyan mondatok hangzottak el olyan emberektől, melyek az ifi több tíz éve alatt egyszer sem kerültek kimondásra. Talán volt olyan is, aki a történet hatására tért meg igazán! Elárulva, elhagyatva, gyászban, a legmélyebb fájdalomában is Istenhez fohászzkodott. Benne bízik, most még nem tudja, hogyan fogja megszabadítani, de meg fogja. És Ő ebben hisz! Köszönöm ezt Neked Istenem. A megoldhatatlannak tűnő kihívásokban is Isten örökkévaló karja tart, mondja az ige: **„Hajlékod az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak.”** (5Móz 33,27) Mekkora kincse van annak a fiatalnak, aki mindebben hisz, s ennek tudatában éli mindennapjait. (Ezt neki üzenem.)

E végtelenül lélekemelő este után, másnap, augusztus 11-én Pintérné Tóth Ági ifivezetőnk tartotta idei nyári „táborunk” záró alkalmát. Ekkor Ábrahámról és egyúttal a mi hitünkről beszélgethettünk és kaphattunk útravalót az 1Mózes 15,1-6 bibliai rész alapján. Ábrahámnak volt egy terve. Élt békésen Úr-Kaszdimban, majd a családdal együtt elindult onnan, letelepedett Háránban, és kezdte élni a mindennapjait, jószágokat szerzett, feleségül vette Sárát. Már tervezgették is, hogy lassan ideje lenne családot alapítani, amikor Isten közbeszólt. Egyszer csak megjelent Ábrahámnak, és azt mondta, hogy én mást terveztem. Másképp. Szedd a sátorfádat, add fel az eddig már szépen megalapozott életedet, és kövess engem. Most még ne foglalkozz a gyermekáldás kérdésével. Majd én adok neked utódokat, amennyi égen a csillag, csak kövess engem. És Ábrahám felkelt, összeszedte mindenét, feleségét, jószágokat, felszámolta egész addigi kis életét, és elindult arra, amerre Isten hívta. Maximálisan Őrá hagyatkozott, és az ígéretére, miszerint új földet készített Ábrahám számára. Ő el is indult az Isten által kijelölt úton, és járt rajta hűségesen. Egy darabig tényleg minden úgy látszott, hogy jó irányba halad. Az ígéretnek nagy része valósággá vált szép

lassan, ám valahogy az utódok kérdésében nem sikerült előrébb lépni. Ha figyelmesen olvassuk Ábrahám szavait, ha megpróbáljuk beleképzelnünk magunkat a helyzetébe, akkor feltűnik, hogy Ábrahám mélységesen csalódott Istenben. Amikor először találkoztak, Isten ígért neki valamit, amit Ábrahám elhitt, amire feltette az életét, és gyökeresen újat kezdett – 75 évesen! De mégis elindult, és nem egyszerű utat járt be. A csalódás mindig fájdalmas tapasztalata a lelkünknek. És talán félve gondolunk rá, de akkor is igaz: csalódunk időnként Istenben is. Mert vártunk tőle valamit, amikor rábíztuk az életünket. Vártunk valami szebbet, valami jobbat. Azt vártuk, hogy vele majd könnyebb lesz, vele majd sikereesebb lesz. Vártuk, hogy majd a tenyerén hordoz, és így fölé emelkedhetünk minden világi kicsinyességnek és bajnak. Ezt vártuk. És mit kaptunk? Sokan nehézségeket, veszteségeket, a semmiből való újrakezdést, egy életben akár egyszer, kétszer, és még harmadszor is. Isten békességet és nyugalmat, szeretetet és megértést ígért, és mit kaptunk? Fájdalmat, betegséget, gyengeséget, vizsályt. Csoda-e, ha Ábrahámhoz hasonló módon csalódtunk? Nem, egy csöppet sem. Amikor a sok küzdelem után Ábrahám ismét találkozik Istennel, ezt mondja neki az Úr: **„Ne félj, én vagyok a pajzsod, jutalmad igen bőséges”**. Én elterveztem a te életedet, jót terveztem számodra, sőt jutalmat is adok neked. Milyen kecsesegetető ajánlat ez Isten részéről. De mit mond rá Ábrahám? *„Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok! (...) Nem adtál nekem utódot”*! Bőven van mit tanulnunk Ábrahámától ebben a helyzetben is. Tanulhatunk tőle, például őszinteséget. Ábrahám odaáll Isten elé, és kerek-perec elmondja az érzéseit. A csalódását. Az indulatait, a gondolatait. És ezzel már lehet kezdeni valamit. Akár házastársi kapcsolatról, akár szülő-gyermek kapcsolatáról, akár főnök-beosztott viszonyáról beszélünk, igaz az, hogy ha baj van – de ha nincs is – le kell ülni, és meg kell beszélni. El kell mondani a sérelmeket, azokat a tüskéket, amiket magunkban hordozunk. Ábrahám hitt az Úrnak. Újra. 100 éves korára megszületett fia, Izsák. Hatalmas csodát élt át. Ezt a csodát mi is átélhetjük Istennel. Mindössze őszintén oda kell elé állnunk imádságban, elmondani neki mindazt, ami a szívünket nyomja. Isten nem fordít hátat, közel hajol hozzánk és megvigasztal. Megújít, új szövetséget köt velünk Jézus Krisztusban. **Ábrahám hitt Istennek, aki azért igaznak fogadta el őt.** Aki hisz Jézus Krisztusban, azt a mennyei Atya igaznak fogadja el, bűnbocsánattal és örök élettel ajándékozza meg. Így juthatunk a csalódásból az üdvösségbe, fájdalomunkból a boldogságba.

Az ifi együtt töltött négy alkalmát azzal zárnám, hogy nagyon hálás vagyok ezért a közösségért, Istennek hála, hogy egymás mellett tudunk állni a boldog és fájdalmas pillanatokban egyaránt. Szívből kívánom minden ifis és gyülekezeti tagnak, a családoknak, hogy becsüljék meg minden napjukat, bízzanak és éljék át a csodát! Ne várjunk holnapig!

Mészáros Kata

*„Megyek hát én örömmel Sion Királyához;
Ó, Jézusom, vezess el égi szent Atyádhoz!
Örvendj szívem, repess lelkem!
Mert léssz mennyben angyali dicsőségben!”*
416. dicséret 3. vers

CSERKÉSZHÍREK

Az elmúlt év december 28-án ünnepelte a Magyar Cserkészszövetség, megalakulásának 100. évfordulóját. Ebből az alkalomból, ez év január 19-én megemlékező előadást szerveztünk csapatunknál az új gyülekezeti teremben, amelyen Bokodi József cserkész kutató tartott előadást. Az előadásra meghívót adtak a velünk kapcsolatot tartó cserkész csapatokon kívül, településünk különböző szervezetei, azok vezetői, ismerősök, barátok. Az előadáson kb. 45-50 fő volt jelen.

A magyar cserkészlet fennállásának 100 éves évfordulója alkalmából, úgynevezett Nemzeti Nagytábort szervezett a Magyar Cserkészszövetség 2013. augusztus 11-19-ig, Ócsán. A tábor, a Csevharaszi - Homokvidék Természetvédelmi Területén, egy katonai tábor területén került lebonyolításra. A közel 4000 főt befogadó tábor, 7 altáborból állt. A tábori részvételre az összes belföldi és külföldön élő és működő cserkészcsapat meghívást kapott. E meghívásnak egy lengyel csapat tett eleget. A hivatalos megnyitó augusztus 14-én volt, a TV 1 is közvetítette, sajnos igen röviden. A gyülekező térre érkező minden altábor elfoglalta a helyét és elkezdődött a zászlófelvonás. Ez idő alatt a cserkészinduló hangzott, melyet mindenki tisztaszívvel, teli tüdőből énekelt. Ezután a meghívottak beszédet mondtak. Az esemény színvonalát Jakab István az Országgyűlés alelnöke, Hende Csaba honvédelmi miniszter, Beer Miklós katolikus püspök, Bogárdi Szabó István református püspök, és Dr. Latorcai Csaba Nemzetiségi és civil társadalmi

kapcsolatokért felelős helyettes államtitkár emelte. Az ünnepélyes megnyitó után mindenki visszatért a körletébe, és délután már a saját tábori feladatok elvégzésével foglalkoztak. Így kezdődött meg az élet az altáborokban. A munkáskedvű cserkészek vidám hangjai szűrődtek át a fák között. Az egyik altáborban függő ágyakat készítettek. Sok helyen hallatszott az ének, tanították az ügyességi játékokat, a falfestést, játékházat rendeztek. És még sokféle szórakoztató program zajlott. 200 táborlakó bevonásával, nagyszabású szociális munka zajlott az ócsai óvoda 300 méter hosszú kerítésének befestésével. A Máltai Szeretet Szolgálattal karöltve, tereprendezeit és szemétszedést tartottak a lakóparkban és az általános iskola környékén. A rátermettebbek, a helyi integrált szociális otthon, idős és szenvedélybeteg lakóit látogatták meg.

Csütörtök délután több mint 3000 cserkész gyűlt össze, egy ökumenikus istentiszteleten, amit Beer Miklós püspök tartott. *„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük!”* mondta Jézus. A püspök igehirdetése minden résztvevőt elgondolkoztattak.

A borús idő sem tántorította el az időseket, amikor a „vizes” programokra került sor. Minden résztvevő belebújt a fürdőruhájába és elindultak Kiskunlacháza felé az evezős, vizes programokra. A Nap végére senki sem maradt szárazon. A mesterségek ünnepén a népi mesterségekkel ismerkedtek a táborozók. Aki nem félt a keze bepiszkolódásától, az nemezelhetett vagy agyagozhatott. A lányok gyöngyözéssel, csomózással, nyakkendőgyűrű készítésével foglalatostkodtak, és aki nem félt az éles késtől, az fafaragással foglalkozhatott.

A pénteki nap különlegesnek bizonyult a táborozók számára, hiszen ez a

nap, látogatói nap volt. Sok híres ember érkezett a táborba és minden érdeklődő betekintést nyert a tábor életébe. A cserkészcsapatok is, együtt ünnepelhették szeretteikkel a centenáriumot. A tábor megszokott menete szünetelt, minden csapat a saját szervezésű, programján vett részt. A táborban 430 fő kiscserkész vett részt valamint 180 családos táborozó, akik között volt 4 gyermekes anyuka is. Szemet gyönyörködtető volt látni a reggeli és esti zászló felhúzásnál és bevonásnál a szülők kezét fogó apróságokat.

Csapatunk személyi változások miatt, a szokásos táborát ez évben már nem tudta megszervezni. Viszont mivel az évenként megrendezésre kerülő Magyar Öregcserkész Találkozót (MÖT), 2013 augusztus 15-19-ig, szintén Ócsára szervezték, így részt tudtam venni a 4 napon át tartó XIX. MÖT-ön. Örömmel szorítottunk kezét a jól ismert idős cserkésztestvéreinkkel, véget nem érő beszélgetésekkel. Sajnos idő közben ismét megfogyatkoztunk, s a korábbi évekhez képest összesen 35-en vettünk részt, a korábbi évek 80-100-150 főjéhez képest.

A mi programunk a következő volt: Az első nap, megérkezésünkkor, találkoztunk a sárga egyenpólós kiscserkészekkel. Az esti nyitó táborötzet Ivanivka Mátyás karnagy, a MCSSZ zenei szakvezetője vezette.

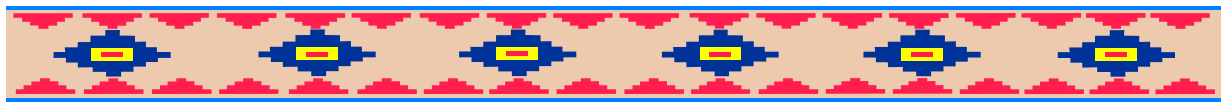
A következő nap reggel 7-kor indult, majd a zászlófelvonás után következett a vidám reggeli, azután pedig egy előadás következett *a Cserkészinduló születése* címmel, melyet Ivanivka Mátyás

tartott. A délutáni csendespihenő után, Dr. Bögner Miklós pécsi egyházjogász, *történelmi évfordulókhoz kapcsolódó, jeles személyekről* tartott előadást.

A vacsorát követően, a határon túli cserkészek tábortüze után a napot, a zászlóbevonással zártuk. Augusztus 17.-én, szombaton, a reggeli rendtartások után 10-től Lendvai –Lindner Imre csti. a Külföldi Magyar Cserkészszövetség, valamint a Nemzetközi Cserkészszövetség elnöke: *az amerikai földrész, és ausztrália cserkészéletét* ismertette. Jó volt hallani, hogy az említette területeken, családias eseménnyé nőtte ki magát a cserkészet: a hagyományörzés és a nyelviség megtartása céljából.

Délután Ócsára látogattunk, ahol megtekintettük a 13. század első felében épült, gyönyörű református templomot, majd a közelében védetté nyilvánított, hajdani parasztházakból álló skanzent. Végül a védetté nyilvánított, különleges, zsúpfedeles, lösztalajba épített borospincéket. A tartalmas napot jól zárta a 1094-es számú Xantus János cserkészcsapat tábortüze.

Az utolsó nap délelőtt a határon túli cserkészek beszámolójára került sor, sajnos ezen már nem vehettem részt, mert beteg feleségemhez hazautaztam. Még ezen az estén, búcsú táborötzön vettek részt az idős cserkészeink, míg másnap reggel mindenki elhagyta a táborát. A jövő évi, XX. MÖT, Szombathelyen kerül megrendezésre. Az ottani viszontlátás reményében búcsúztak öregeink egymástól. Azt azért fontosnak tartom megjegyezni, hogy a legöregebb cserkész közöttünk, Soczó András volt, a maga 94 évével!!

Cserkész toborzás

Egyházközségünk cserkészcsapata, toborzást szervez. Szeretettel hívjuk és várjuk soraink közé a cserkészletet iránt érdeklődő, minden olyan 5-6 évesnél idősebb leányt és fiút, valamint felnőttet, aki ki szeretné próbálni magát, a cserkészszelvények nem könnyű, **de szép és nemes célokat szolgáló, ifjúsági szervezetében.**

A foglalkozások szombatonként, 9-11 között kerülnek lebonyolításra, a református parókián, szeptember 7-től rendszeresen, a lelkeszlakás alatti alagsorban.

Érdeklődni: Tarnai Sándornál lehet, a 264-25-22-es telefonszámon, ill. a 06-30-768-65-86-os mobilszámon lehet.

Tarnai Sándor esti.
812.sz. Csaba Vezér Cserkészcsapat pk.

Gondjaink elengedése

Egy pszichológus a teremben járkált, miközben stressz kezelést oktatott a közönségnek. Amikor felemelt egy poharat, mindenki a megszokott félig üres vagy félig teli kérdésre számított. Ehelyett mosolyogva azt kérdezte: Milyen nehéz ez a pohárvíz? A válaszok 2 dekagrammtól fél kilóig terjedtek.

A pszichológus így válaszolt: A tényleges súly nem lényeges, attól függ, milyen hosszan tartom a kezemben.

Ha csak egy percig tartom, könnyű.

Ha egy órán át tartom, megfájdul a karom.

Ha egy napig tartom, a karom elzsibbad és megbénul.

Egyik esetben sem változik a pohár víz súlya, de minél tovább tartom, annál nehezebb lesz.

Majd így folytatta: Az életben a stressz és az aggodalom olyan, mint ez a pohár víz.

Gondolj rájuk egy kis ideig, és semmi sem történik,

Gondolj rájuk egy kicsit hosszabban, és elkezdnek fájni, és ha egész nap rájuk gondolsz, megbénulsz, képtelen leszel bármit is csinálni. Nagyon fontos, hogy tudd elengedni a gondjaidat! Este minél előbb tedd le minden terhedet, ne cipeld őket tovább az éjszakába.

NE FELEJTSD EL LETENNI A POHÁRAT!

"Szülőnek lenni"

Arról szeretnék bizonyoságot tenni, hogy milyen csodálatos szülőnek lenni. Közel egy évvel ezelőtt történt, amikor is a mi kis Kicsikénk Barnabás megszületett. Nagyon vártuk őt. Oly annyira, hogy egy kicsit a kelletténél előbb is érkezett. A szülésnél nem voltak komplikációk, hála az Úrnak és a testvérek imádságának, így a teher nem volt olyan nehéz. Milyen csodálatos a testvéri közösség, amikor valahol megtapasztalhatjuk az imádság erejét, akkor még a teher is szinte könnyűvé válik. Ez úton szeretnék köszönetet mondani a testvérek imádságáért.

Szóval megérkezett e világra Barni, és a nagy szemeivel ránk földi szüleire nézett, tekintett. Csodálatos érzés volt számunkra, amikor megláthattuk őt és megfoghattuk. Ezt szavakba nem is lehet foglalni. Csak annyit tudtam rebegni, amikor megláttam őt, hogy KÖSZÖNÖM ISTENEM!!! És az örömkönyvek között boldogan ölelhettem magamhoz.

A körülmények a kórházban és az ott tartózkodás, már nem volt ilyen „könnyű”. Számomra az ottlét igazi *katona kiképzéssé* vált, ugyanis annak ellenére, hogy az István Kórházat „baba barát” kórháznak mondják, mi nem igazán éreztük ezt. Inkább egy katonai kiképzőközpontnak, ahol a teljesítmény a lényeg. Sajnos a Picikénk, besárgult, így ott kellett maradnunk egy hétig. Ez volt maga a katonai kiképzés számomra. Némely gyerekápoló úgy bánt a gyerekekkel, mint egy Corn Flakes zacskóval, db-db. Nem az orvosok irányítanak, hanem az ápolók.

Az Úr ebben a nehéz helyzetben is velünk volt, ugyanis adott mellénk sorstársat, akivel szinte majdnem egyidőben szültem és ő is hasonló problémákon ment keresztül a kisbabájukkal. Így ketten tudtuk egymást bátorítani, a néha kilátástalannak tűnő helyzetekben, a megpróbáltatásokban, megaláztatásokban.

Végre eltelt az egy hét és végre hazajöhettünk a saját otthonunkba. Innentől kezdve jöttek az újabb kihívások, például: szépen lassan hozzá kellett szoknom, hogy már nem alhatok éjszaka úgy, mint régen, hanem, amikor Barni engedi. Barni 5 hónapos koráig hasfájós volt, úgyhogy alvásról az első pár hónapban nem igazán lehetett beszélni, de ahogy a tapasztaltabb anyukák mondták, pár hónap múlva vége lett ennek az időszaknak is.

Nem mondom, hogy eleinte nem aggódtam túl sokat, sőt nagyon is! De a férjem és a barátok bátorítottak, hogy ne aggódjak és hogy minden rendben lesz. Utólag látom: igazuk volt. Az úr is sokszor figyelmeztet az ő szaván keresztül. Filippi 4:6: „.....*ne aggódjatok...*”

Aztán véget ért a hasfájós időszak, jött a fogfájós időszak, de az Úr közben folyamatosan tanít, hogy ne aggódjak, hanem mindennel forduljak Hozzá és Tőle kérjek segítséget, hogy mikor mit kell tennem. Folyamatosan tanít, hogy Benne bízzak teljesen. Van egy ilyen énekünk is. *„Bízom benned Uram Jézus, bízom benned egyedül.”*

Azt tudom mondani, hogy a legcsodálatosabb dolog, ami történhetett velem, hogy megtapasztalhatom, az anyaság érzéseit. Fantasztikus látni, ahogy a kis Barni fejlődik, ahogy a mozgása, a beszéde, na és persze az akarata fejlődik. Amikor nagyon akaratos feltesszük a kérdést: na ezt vajon kitől örökölte? 😊 Már látom, hogy minden fejlődési szakasznak megvannak a nehézségei, de a szépségei is.

Viszont azt is látom, hogy az Úr meg akarja tanítani nekem, hogy ne essek kétségbe olyan hirtelen, hanem forduljak hozzá mindenben. *„Figgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.”* Mk 11: 24 Kisfiúnk neve Barnabás, ami azt jelenti: „*Vigasztalás fia*”, és valóban, ha ránézek és szomorú vagyok, akkor ő azonnal meg tud vigasztalni a kis bájos mosolyával. Nagyon hálásak vagyunk az Úrnak, hogy megajándékozott minket Barnabással. Amikor a névválasztásra került a sor, nem volt vita közöttünk, hiszen a férjemnek is ez volt a kedvenc fiúneve és nekem is. Pedig Angliában ez a név nagyon ritka.

Mindketten azt szeretnénk, ha Barni harmonikus, boldog kisbaba lenne, aki az Úr szolgálója lesz egyszer. Természetesen felelősség szülőnek lenni a mai világban, de ugyanakkor csodálatos lehetőség, hogy gyermekeinket úgy nevelhetjük, hogy Istennek kedves gyermekei legyenek, akik szeretik őt, követik őt és szolgálják őt.

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” Péld. 22,6

Keenan-Ródé Magdi

Ki itt a bíró?

Zoli öntudatos léptekkel igyekezett az iskolába. Útközben palatáblát akart vásárolni, mert az a betűvetés megtanulásához volt szükséges. A közeli vegyeskereskedésben szinte mindent lehetett kapni, ahol Zoli gyakran vásárolt. Édesanyja nyugodtan rábízta ügyes kisfiára. Most a palatábla beszerzése is könnyű feladatnak látszott. Zoli a boltba belépve tisztelettudóan köszönt: -Jó napot kívánok! Kérek szépen egy palatáblát.

- Van-e rá pénzed?
- Igen- és letette a pénzt a pultra.

A kereskedő beseperte a pénzt a fiókba és átadott neki egy palatáblát. De jajj, nem volt benne köszönet. A gyerek azonnal észrevette, hogy hibás. Keresztben ketté van repedve.

-Boltos bácsi, ez a tábla törött. Tessék nekem egy jó táblát adni! - mondta kérő szóval. De a kereskedő felemelt szóval tiltakozott: - Te haszontalan kölyök, én jó táblát adtam, ezt most te törted el! - Én nem törtem el- erősködött Zoli. A boltos felemelte az öklét is:

- Hord el magad, te szemtelen kölyök!- kiabált és kitudszkolta az ajtón. A kisfiú igazsága tudatában, mélyen megbántva, nem hazafelé indult, hanem a községházára ment. Talán tudatában élt valami, hogy van egy Igazságos Bíró, aki ha panasszal fordulnak hozzá, igazságot tesz. A nagykapun túl, a hosszú folyosón kinézett magának egy ajtót, és benyitott. Illendően köszönt és megkérdezte: - Ki itt a bíró? A bátor gyerekhangra mindenki felnézett. A bíró önkéntelenül felállt:

- Én vagyok. Ki küldött ide?

- Magamtól jöttem, azért, hogy tessék nekem igazságot tenni.

- Nocsak! Hát ki bántott? - A gyermek elmondta milyen sérelem érte, megmutatta a törött táblát is. - Ki fia vagy? - kérdezte a bíró.

- Kerékgyártó József édesapámé.

- Ismerem édesapádat, derék becsületes ember. Úgy látom, te is igazat mondasz. De azért megkérdezzük a boltost is. - A nagy és tekintélyes ember kézen fogta a vézna kisfiút. A boltos hajlongva fogadta a bírót.

- Alázatos szolgálja tekintetes Főbíró Úr! Mivel szolgálhatok?
- Az igazsággal! Ez a kisfiú törött palatáblát kapott! Cserélje ki neki!
- Ó hogy én... micsoda tévedés! Miért nem szoltál kisfiam?- És kicserélte.

A bíró jó ember ismerőként átlátott a helyzeten. Elmenőben még szigorúan kijelentette:

- Maga be akart csapni egy kisgyermeket! Ha még egyszer ilyet hallok, becsukhatja a boltját!

Ennyi elég volt az igazságtételhez! Milyen jó lenne, ha ma is ilyen egyszerűen lehetne az igazságnak érvényt szerezni. Ekkor határozta el Zoli, hogyha megnő, olyan ember lesz, aki mindig megvédi a gyengébbek, a kisebbek igazságát.

A Wycliffe Bibliafordítók Egyesülete

2013. augusztus 18-án gyülekezetünkben jártak a német Wycliffe Bibliafordítók Egyesületének képviselői. Szolgálatukon kívül hoztak ismertetőket, könyveket. Most Az Értünk című könyvből szeretnék, két történetet bemutatni, amely mutatja e munka fontosságát, szükségességét, mikor a megváltás üzenete az anyanyelven szól. Így teljesülhet Krisztus szava: **Minden nép között hirdetni kell az evangéliumot.** Mk 13: 10.

Isten nem felejtett el bennünket!

„Az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén; meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait.” ApCsel 17: 26

A kicsi falu keskeny, hosszú völgyben húzódik, valahol Dél- Kelet Ázsiában. Az itt élő falubeliek soha nem hagyták el a völgyet, de miért is tennék? Idegenek érkeznek a völgybe, magukkal hoznak egy könyvet s néhány falubeli késznek mutatkozik arra, hogy segítsen lefordítani azt az anyanyelvükre. Hogy miért van erre szükség? Hamarosan meglátjuk?

A falusiak egy kis csoportja egy asztal körül ülve immár az Apostolok Cselekedeteinek könyvét dolgozza fel versről versre egy Wycliffe munkatárs együttműködésével, aki egzegétaként a Szentírás szövegét elemzi és a fordítás során tanácsadóként áll mellettük.

Éppen a 16. fejezet 26. verséhez érnék: **„...Isten minden népnek eleve meghatározta, meddig éljen és milyen határok között.”** Ennek hallatán az asztalnál ülő ázsiaiak arcán könnyek csordultak végig.

A tanácsadó annyira el van mélyedve a szövegben, hogy először észre sem veszi, mi történik körülötte, de aztán az egyik férfi megszólal: „Ez a vers mindent megváltoztat! Micsoda biztatás! Tudod, mindig olyan dolgokról beszélsz, amikről még soha életünkben nem hallottunk, ezért gyakran kisebbségi érzésünk van. Mintha

Isten elfeledkezett volna rólunk. De itt az áll, hogy Isten mindig is ismert bennünket és soha nem felejtett el minket. Annyira boldog vagyok!” Az Apostolok Cselekedeteinek más részei is nagy hatással vannak ezekre az emberekre. Egészen eddig ez a népcsoport igen elszigetelten élt egy völgyben, és került a külvilággal való kapcsolatot. Pál apostol távoli utazásai azonban most nagyon elgondolkoztatják őket. Behatóan tanulmányozzák Pál apostol missziói útjáról szóló bibliai beszámolókat és elkezdik azokat saját helyzetükre alkalmazni: Vajon nem küldhetne e ki az ő népcsoportjuk is némelyeket misszionáriusként a szomszédos népekhez? Isten igéjével való foglalkozás megváltoztatja ezeket az embereket és gondolkozásukat. Szívük mélyén meggyökerezett az a vágy, hogy kövessék az apostolok példáját, hogy tovább vigyék az evangéliumot mások felé.

ÁZSIA

**„Sose csak a lábad alá nézz!
Csak az talál rá a helyes útra,
aki a messi horizontra szegezi
a tekintetét.”**

Dag Hammarskjöld

Isten választotta?

Ő pedig, amikor ezt meghallotta így szólt: *„Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek menjetek el és tanuljátok meg mit jelent ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.”* Máté 9:12-13

A Pápua új-guineai Charles Kowak bibliafordítással foglalkozik, egy Wycliffe munkatárssal együtt az újtestamentumot fordítják nyindru nyelvre. Valahányszor egy vagy több könyv fordításával elkészülnek, együtt elmennek egy hegyen lévő missziói központba, hogy ott megmutassák a fordítást egy teológiai tanácsadónak. A tanácsadó versről versre végigtanulmányozza a szöveget a fordítókkal közösen, azt keresve, hogy nem maradt-e ki valami belőle, vagy nem történt-e félre fordítás a szövegben. Csak ha elégedett a fordítással, akkor szabad a Szentírás szövegének nyomtatásban megjelenie.

Nem elég azonban, hogy csupán 2 fordító vegyen részt a tanácsadóval történő egyeztetésen, legalább még egy nyindru nyelvet beszélőnek el kell utazni velük a missziós központba, hogy rendelkezésre álljon az ellenőrző kérdések során. Amikor Charles és munkatársa a János evangéliumának fordításában eljutott odáig, hogy a szöveget meg lehetett mutatni a tanácsadónak, dönteniük kellett, ezúttal melyik falubelit vonják be a munkába. Charlie így számol be erről:

Legszívesebben egy bibliaismerettel rendelkező iskolázott, nyindru nyelvet beszélőt vittem volna magammal, mert úgy gondoltam, akkor biztosan gyorsan és problémamentesen zajlik majd a tanácsadóval történő egyeztetés. Miközben fontolgattam a dolgot 3 nyindru ismerősöm jutott eszembe, akikről feltételeztem, hogy alkalmasak lesznek a feladat elvégzésére.

Amikor a feleségemmel ezt megbeszéltük és imában Isten elé vittük, egyikünknek sem volt békessége. Elhatároztuk hát, hogy nem szólunk még egyiküknek sem és megegyeztünk, hogy Istenre bízunk a dolgot. Végül is Neki kell választania. Röviddel ezután elmentünk egy nyindru faluba, ünnepelni a karácsonyt. Alig szálltunk ki a csónakból, elénk jött Joe Bwisikalei, és üdvözölt bennünket. Amikor a kezeit nyújtotta felém, ezt mondta: „Készen állok arra, hogy veled menjek a hegyekbe.” „Remek.”- válaszoltam meglepődve és nem túl nagy lelkesedéssel. Azt mondtam neki, hogy még megbeszéljük Istennel imádságban. Azt kérdeztem magamtól, hogy ez lehetséges-e, Tényleg Joe-t választotta ki Isten erre a feladatra? Ő egy igazi őserdei bennszülött, aki sosem járt iskolába, analfabéta volt, nem ismerte a Bibliát és be sem tette a lábát a templomba. Sokkal inkább arról volt híres, hogy másokkal együtt szerencsejátékkal tölti az idejét. Egyszerűen el sem tudtam képzelni, hogyan folynának le Joe-val és a tanácsadóval történő megbeszélések.

Este imádkoztam és lefeküdtem. Éjszaka álmomban egy férfi szólított meg: „Charles, te csak a képzett embereket értékeled? Nem értetted meg, hogy az Úr Jézus az egyszerű és a szegény emberekhez is jött?” Másnap reggel így szóltam a feleségemhez: „Az az igazság, hogy Istennek tényleg Joe-ra esett a választása, hogy feljöjjön velünk a hegyekbe.” Így tehát Joe izgalmas napok előtt állt. Soha nem ült még eddig repülőn, és fogalma sem volt arról, mennyire hidegek az éjszakák odafent a Pápua-új-Guinea hegyeiben. De legnagyobb kihívást mégis a tanácsadó kérdései jelentik majd számára. Vajon megérti-e, mit szeretne megtudni tőle a tanácsadó? Tud-e választ

adni, a bibliai szövegekre vonatkozó kérdésekre?

Joe nagyon izgatott volt, amikor a tanácsadóval való első találkozásra mentünk: „Jaj, de félek! Egyáltalán nem is ismerem ezt az egészet, sem ezeket a bibliai történeteket!” Igyekeztem megnyugtadni: „A nyindru a te anyanyelved, csak jól oda kell figyelned, amikor a bibliai történeteket felolvasom. A tanácsadó angolul fog kérdéseket feltenni a Biblia szövegével kapcsolatban. Lefordítom neked a kérdéseket, te pedig válaszolj rá a lehető legjobb tudásod szerint. Végül megismétlem a válaszodat angolul a tanácsadónak. Isten segíteni fog.” Így is történt én felolvastam a János evangéliumából való részeket, s a tanácsadó versről-versre haladva tette fel azokat a kérdéseket, amelyek a szöveg helyes értelmezése szempontjából fontosak voltak, Joe pedig válaszolt rájuk. A legizgalmasabb ebben a helyzetben az volt, hogy Joe egész idáig azt hitte, meséket tartalmaz, amiket a fehér ember talált ki az angolul beszélő iskolásoknak. Most viszont igazi történelmi eseményekkel találta szembe magát, melyek az élet lényeges kérdéseivel foglalkoznak, s mindez nyindru nyelven hangzik! Az első délelőtti kávészünetben Joe azt mondta: „Isten tényleg bámulatos! Való igaz, hogy ő segít nekem abban, hogy megértsem a szavát, és válaszolni tudjak a kérdésekre.”

Amikor a napi munkával elkészültünk, Joe megkérdezte, magával vihetné-e az egyik nyomtatott szöveget a János evangéliumából. Meg akart tanulni egyedül meg tanulni olvasni. Egész éjjel a szöveggel foglalkozott, egészen addig, amíg ténylegesen el is tudta őket olvasni. Átolvasta János evangéliumának több fejezetét és másnap reggel ezzel fogadott: „Charlie, én soha nem jártam iskolába, de

tudom olvasni a saját nyelvemen Isten szavát!” Több héten át tartott a tanácsadóval folytatott konzultáció. Joe minden egyes János evangéliumi mondattal foglalkozott, egyre világosabban értette Isten Igéjét és egyre többet és többet tudott meg róla. Végül befogadta az Úr Jézust Megváltójaként a szívébe.

A tanácsadóval végzett fordítói munka befejeztével, visszautaztunk a faluba. Joe, ettől kezdve teljesen más ember lett. Rendszeresen bejár az irodánkba és másolatokat kér az anyanyelvére lefordított bibliai szövegekből. Nem fárad bele, egyre csak olvassa, olvassa, nyindru nyelven Isten igéjét és imádkozik, sőt, a Bibliáról és- újjászületett emberként- a hitéről is beszél a falubelieknek. Óva inti őket attól, hogy szerencsejátékokra pazarolják idejüket. Hívja és kéri őket, hogy Jézusba vessék bizodalmaikat. Nemrégiben ezt mondta nekem: „Charlie, Te megengedted, hogy részt vegyek a bibliafordításban és én közben rátaláltam az élő kenyérré, az örök életre. Bárcsak hozzá jutna és fogyaszthatná minden nyindru ezt a lelki kenyeret. Bárcsak minden nyindrunak örök élete lehetne, ahogy nekem!”

Pápua Új- Guinea

Közreadta: Tóth Lászlóné – Piroska néni

Füle Lajos:

LÁNGOLÓ EMBEREK

A hideg ég alatt

Vannak, akiket lángra gyújt a

LÉLEK,

csontjaikba rekesztett tüzek,

égnek bennük és világítanak...

Vannak lángoló emberek;

az ÚRÉRT égnek, melegítenek,

s melegük megmarad!

Mit várunk a gyülekezettől?

Oka van annak, ha valaki ellátogat egy gyülekezetbe, és megpróbál oda betagozódni. De annak is meg van a maga oka, ha valaki az első néhány látogatás után úgy dönt, hogy *nem* az a hely az, ahol ő növekedni tud. Alexander Vanderger, lelkipásztor meghatároz négy indokot, melyek miatt egy hitre jutott személy elkezd az otthonának tekinteni a gyülekezetét, és odaszánja az életét Jézus követése mellett a helyi gyülekezeti tagságának is:

1. Elfogadás

Már az első alkalommal is odafigyelnek arra a látogatók, hogy szívesen látják-e őket. Annak idején, amikor gyülekezetet kerestem magamnak, odafigyeltem arra, hogyan fogadnak. Voltak gyülekezetek, ahol odajöttek, és kedvesen üdvözöltek és érdeklődtek irántam. De voltak olyan gyülekezetek is, ahol kívülállónak éreztem magam. Nem tudtam, hogy mi fog történni, és az alkalom végén se próbált senki beszélgetni velem. Úgy tűnt, hogy számukra mindegy, hogy ott vagyok-e vagy sem, megyek-e legközelebb is, vagy sem.

Amikor egy érdeklődő személy elmegy a gyülekezet valamelyik alkalmára, feltehetőleg érezni szeretné, hogy örülnek neki, és érdeklődnek iránta. Ha nem látja, hogy szívesen látják, akkor feltehetőleg nem fog még egyszer elmenni, és nem próbál a gyülekezet tagjává válni.

2. Elszámoltathatóság

Teljesen érthető és logikus, hogy az elfogadás szerepel a listán. Első hallásra azonban meglepő, hogy az elszámoltathatóság is szerepel az elvárások között. Ha arra gondolunk, hogy valaki elkötelezi magát Jézus követése mellett, és csatlakozik a helyi gyülekezethez, ahol növekedni szeretne, akkor érthető, hogy engedelmeskedni is kíván az Urának. Ehhez pedig segítség lehet, ha van egy olyan közösség, és a közösségen belül néhány hozzá közel álló személy, akikben megbízik, és akik felé elszámoltatható. Ők időnként rá tudnak kérdezni, hogy áll élete néhány problémásabb területének alárendelésével. Tudnak együtt imádkozni, és tényleges lépéseket tenni a változás érdekében.

Egy gyülekezetben leginkább azokra a személyekre lehet alapozni, akik vállalják ezt a fajta elszámoltathatóságot. Maga a gyülekezet — a hangulata, a tanítása, a szokásai stb. — lehet olyan, ami arra ösztönzi őket, hogy őszintén felvállalják önmagukat, és együtt működjenek a többiekkel a lelki érettség elérése érdekében.

3. Tanítványság

A gyülekezet olyan, mint egy család, egy frissen megtért személy pedig ebben a családban olyan, mint egy csecsemő. Egy újszülött sajátos gondoskodást igényel. Nem ugyanazokat az ételeket eszi, mint a felnőttek, nem szobatiszta, más az ébrenléti és alvási ciklusa, mint a család többi tagjának.

Ugyanígy a gyülekezetben is eltérő lelki eledelre és másfajta foglalkozásra van szüksége egy frissen megtért személynek. Ahogy egy csecsemőtől nem várhatjuk el, hogy menjen be a kamrába, és az ott található, felnőtteknek való ételeket egye, úgy egy lelki újszülöttnak is neki megfelelő táplálékra van szüksége. Az igényeit nem fogja kielégíteni egy vasárnapi istentisztelet, ami sok esetben éneklésből, úrvacsorából és egy mély témákat fejtegető tanításból áll. Arra van szüksége, hogy a tanítványképzés segítségével foglalkozzanak vele, segítsenek neki elsajátítani az alapokat, hogy arra építkezni tudjon. Az eredmény pedig az, hogy lelkileg felnőtt.

Sajnos látni olyan gyülekezeteket, ahol ez a folyamat nem működik, ahol évek múltán is kiskorúak maradnak a hívők. Ez azonban nem a biblikus módszert minősíti, sem a frissen megtértek igényeit, hanem azt az egészségtelen lelki állapotot, melyben az adott gyülekezet stagnál.

4. Lehetőség

A gyülekezetünkből egy jó barátom ezt mondta: *“Mindenkinek szüksége van egy helyre, ahol igazán érezheti, hogy tartozik valahová. Részünk lehet valami nagy dologban, hozzátehetjük a mi részünket, és amikor az egészre visszatekintünk, azt tudjuk mondani, hogy ‘ez az én gyülekezetem!’”*

Amikor valaki növekedni kezd, kialakul benne a vágy, hogy valamit adjon ő is a közösségnek, ne csak passzív befogadó legyen. Rá fog jönni, hogy mire adott neki Isten ajándékot, milyen képességei vannak, melyekkel mások javát szolgálhatja. Egy olyan gyülekezetben, ahol mindenféle szolgálatot a lelkészek vagy a vezetők egy szűk rétege lát el, a többségnek esélye sincs arra, hogy cselekedjen, és megmutassa, mire hívta el őt Isten. Ezért a felnövekvő keresztényeknek olyan közösségre van szükségük, ahol lehetőséget kapnak arra, hogy megtegyék másokért azt, amire képesek, amire a szeretetük indítja őket.

Érdeemes feltenni a kérdést: Mi jellemzi a gyülekezetünket? Meg tudjuk-e adni egy új tagnak az elfogadás lelkületét, olyan elszámoltatható légkört, melyben őszinte lehet, egy tanítványképző programot, melyben fejlődhet, és lehetőséget arra, hogy maga is szolgáljon?

ANYAKÖNYVI ADATOK

Keresztelések:

Veress Eliot Zoltán – június 2.

Lampert Kristóf – június 2.

Nyúl Hanna Flóra – július 7.

Erőss Emma Júlia – július 14.

Horváth Dorka Sára – július 14.

Madarászi Veronika – július 14.

Madarászi Zsolt – július 14.

Hajabács Attila – július 28.

Koós Petra – augusztus 4.

Bodnár Áron – szeptember 8.

Drozda Dominik Noel – szeptember 8.

Hájas Viktória – szeptember 8.

Isten áldása legyen a megkeresztelt gyermekek és szüleik, keresztszüleik életén!

Esküvő:

2013. június 15-én Makra Zoltán és Karmacsi Benita

2013. június 22-én Földvári Nagy Bence és Rácz Brigitta

2013. július 13-án Dicső István Bence és Bodnár Brigitta

2013. augusztus 30-án Gaáll Zoltán és Magyarosi Kunigunda

Istenünk gazdag áldását kérjük az ifjú házaspárok közös életútjára, és családalapításukra!

Temetések:

Vincze Józsefné - Imre Erzsébet (92) –2013. augusztus 9.

Ifj. Lajos Tibor (27) – 2013. augusztus 10.

Vitárius Lászlóné (Vaskóczy Budaházy Ildikó) (88) – 2013. augusztus 12.

Rívó Albertné – Fukár Judit (58) – 2013. szeptember 10.

Szabó Sándorné – Nagy Julianna (80) – 2013. szeptember 6.

Istenünk vigasztaló kegyelmét kérjük a hozzátartozók életére!